

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. I. emelet.

Jegyzetek az ujverbászi konferenciáról.

Ezévi konferenciánkat Ujverbászon tartottuk ápr. 29 - május 3-ig. Mostoha időjárás fogadott minket a Bácskában. Állandóan esett az eső, fújt a szél és hideg volt. Mintha az elmúlt rendkívül hosszú és kemény tél még utolsó mérgét akarta volna kiönteni az éledező, de megdermedt természetre és a léteért küzdő emberiségre egyaránt. Kint hideg volt, de annál nagyobb volt annak a szeretetnek a melege, amellyel a bácskai testvérek fogadtak minket. Ez a szeretet és az Ige utáni vágy sok idegent is vonzott a gyülekezetbe. A szép nagy ujverbászi kéttornyú methodista templom napról napra megtelt hallgatókkal. Az Ur pedig megáldotta az Igét.

Ápr. 29-ike estéje az üdvözlőest volt. Dr. Melle F. H. Ottó püspök az elhangzott üdvözlésekre válaszolva többek között ezeket mondotta: 43 évvel ezelőtt jöttem Bácskába mint fiatal prédikátor. Akkor nem fogadtak szép szavalattal és virágcsokorral, mint most. De ugyanannál a kedves családnál szálltam meg, ahol ezen alkalommal is lakom. Akkor még nem volt sem kápolna sem gyülekezet. Sőt prédikálni is tilos volt. De én hittem és imádkoztam. És nem szégyenültem meg. Az Ur nagy dolgot cselekedett. Most itt áll a szép templom nagy gyülekezettel.

30-án reggel urvacsora-istentisztelet volt. Ekkor a püspök 2. Kor. 6. alapján beszélt. Ez a legszemélyesebb levél — mondotta. Itt Pál apostol ugyszólván önmagáról beszél, megemlékezik küzdelmeiről és illetéktelen emberek ellene intézett jogtalan támadásaira felel. Továbbá tapasztaljuk, hogy az apostolnak mily magasztos felfogása van az evangéliumi munkáról. Istennek munkatársai, segítőitársai vagyunk. Isten teremtette a világot, megváltotta azt és mindent ujja tesz. Az Ur műve most a lélekmentés és ebben mi Ővele együtt dolgozhatunk. segíthetünk Neki. Isten országa munkájában a saját bölcsességünk és tudásunk mit sem ér,

terveink összetörnek, egyéni utaink pedig csak tévedésbe vezethetnek. Azért Őreá kell hallgatnunk és figyelni. Szeretnénk ide vagy oda menni, de Ő hiv, s akkor jönnünk kell, mert másutt akar fölhasználni. Néha talán olyan emberek közé állít minket akikkel nem akarunk együtt működni. De majd eljön az idő, amikor belátjuk, hogy ott kellett lennünk, ahova Ő állított. Az Ur mindenkinek adott egy vagy több talentumot és azt akarja, hogy azzal sáfárkodjunk, amit kaptunk. Ne akarjunk mást tenni, mint amit az Ur elvár tőlünk. De azt mindenkitől elvárja, hogy sáfárkodjék. Az Ur Jézus a legélesebb szavakkal ítéli el a haszontalan szolgát, aki a kapott talentumot elásta. Nagy kiváltság, hogy kegyelmi időben élünk. Az bizonyos, hogy krisztusellenes hangok halatszának, de azért ez kegyelmi idő. S a nehézségek nem nagyobbak mint voltak az Ur Jézus és Pál apostol idejében, vagy a reformáció és Wesley idejében. Bizonyuljunk Krisztus szolgáinak türebben, szorongattatásban és nyomoruságban.

Ápr. 30-án d. u. 3 órakor Hecker H. szegedi lelkipásztor tartott bibliamagyarozatot Jel. 3, 1-6. alapján. A sárdisbeli gyülekezetet durva bűn nem terhelte. Istentől nem esett el teljesen. Csak egy baja volt: az volt a neve, hogy él, de halott volt. Ez a látszatkeresztynység. Van látszatkeresztynség amely már teljesen elszakadt Istentől, de fentnevezett gyülekezetnek még van némi kapcsolata az Urral. Ezért itt az Ur segíteni akar, amíg nem késő, mert bármely pillanatban beállhat a teljes szakadás. Könnyebb a durva bűnből megszabadulni, mint a látszatkeresztynségből, de az Ur mégis megkísérli a szabadítást. Figyelmezteti, hogy vigyázzon, és térjen meg. Boldog, aki ezt hallja, észreveszi, mert azt az Ur kiszabadíthatja. — „De van egy kevés neved” . . . . Ezek azok lehettek, akik nem szónokoltak ékesen, de ragaszkodtak az Urhoz és Ő ezért sokra becsülte őket. A bűntől megszabadultak legyőzték azt, ezért fehér ruhákban fognak járni az Urral. Ő pedig nem törli ki nevüket az élet könyvéből.

„Ellened megyek“ — mondja az Ur. Ez a jövő képe, amiről sokan nem akarnak tudni. A látszat miatt nem látják a valóságot. Amikor az Ur Jézus bevonult Jeruzsálembe, az emberek ruháikat terítették le előtte és pálmaágakat hintettek az utra. De ez csak látszat volt. Az Ur ezen ünnepi fogadtatás mögött is látta a valóságot — a keresztet. (Hecker Á.)

A sárdisbeliek emberek voltak, akiknek egykor volt valamijük. Gyülekezeteink mind abban a veszélyben vannak, hogy elvesztik amiök van. Ez az Urral való kapcsolat. Ha ezt elvesztettük, csak egy uton lehet visszaszerezni. Ez az ut pedig a megtérés. „Van egy kevés neved“... Ezek a megszentelt élet hordozói. Ezekre úgy a gyülekezetnek, mint a lekipásztornak szükség van. (Márkus J. A.)

Május 1-én reggel Hecker Á. budapesti lekipásztor beszélt 1. Móz. 18. 22–33 alapján. Az ige átütő ereje a hívők imájában rejlik. Ha a szószéken vagyok, vagy imádkozik értem valaki vagy kritizál. Érzem, hogy mi mozgat. Ábrahám megismerte Isten irgalmát, de az ítéletet is és e kettőt össze akarja hozni. A hit egészséges alapján áll és önzellenül könyörög. Könyörgésében tuloz, mert reméli, hogy mégis lesz Sodomában 50 igaz, akikért Isten ama városokon megkönyörül. Reméli, hogy még van menthető. Az igazakért könyörög. 50-nél kezd, de tovább megy: 45, 40, 30, 20, 10. Alkuszik Istennel. Egyik helyet a másik után hódít meg, s Isten már 10 igazért is hajlandó megkönyörülni Sodoma és Gomorán. Papi szolgálat az, ha másokért könyörgünk, vagy velük bármi módon jót teszünk. Legyünk papi lelkek, akik értenek másokért Isten előtt állani és könyörögni.

(Folyt. köv.)

Evez a mélyre!

Nagy átalakulások korát éljük, amely alapján ráz meg mindent ami régi. Ez az óriási méretű átalakulás Isten gyermekeitől is számon kéri hitét, világszemléletét és meggyőződésünk szerint minden hívő, aki nincsen elég mélyen begyökerezve Jézus Krisztusban, mint élete fundamentumában, lelkileg elbukik. Az Ur Lelke azért arra serkent, hogy mélyebbre evezve a megszentelődés után törekedjünk, amely nélkül senkisémet láthatja meg Isten orcáját.

E rovatban a jövőben hitmélyítő és megszentelő kérdésekkel akarunk foglalkozni és az a hő vágyunk, hogy az Ur e cikkeket arra használja fel, hogy rajta keresztül sok alvó hívőt felébresszen. E rovatot azonban semmi esetre sem úgy képzeljük el, hogy valaki írja és a többiek olvassák, hanem szeretettel arra kérünk mindenkit, hogy szóljon hozzá a kérdésekhez, közölje velünk tapasztalatát, meglátá-

sait és amit lehet, azt közre adjuk e rovatban, hogy mindenki épüljön általa. Buzditsuk és segítsük egymást a megszentelődés útján, amelynek végén ott áll a mi Urunk és amelyen már nem akarunk többé megállani.

Minden gondotokat Őreá vessétek!

Általános fájdalmas tapasztalat, hogy igen sok hívő belső életében megállott, megfeneklett. De hol a hiba és mit kell tenni, hogy a lelki élet megint meginduljon? Álmatlan éjszakákon sokan tépelődnek ezen a kérdésen anélkül, hogy feleletet kapnának kérdéseikre. E helyen a Szentírás és tapasztalat fényében éppen ezekkel a kérdésekkel akarunk foglalkozni. Nincs nagy szembetűnő bűn, amely kötve tartana és mégis a földhöz vagyunk láncolva. De nemcsak az iszákosság, a paráznaság tartja láncon az embereket, hanem nagyon sok hívőt a gond hálózott be és nyomott agyon. Igen, a gond, az aggodalmaskodás. Ha egyszer urrá lett rajtunk a gond, szinte begubóztattunk, mint a lepke bábja.

Ilyenkor süketek vagyunk Krisztus szavával szemben (Luk. 10. 41. 4?). Hiába olvassuk a bibliát, halljuk az Igét, az Ur életető, erősítő, vigasztaló szava nem tud áttörni a gond páncélatán és lelkünk vigasztalan, üres marad. Hiába olvassuk, hogy akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai, képtelen a lélek bennünket vezetni, mert nem halljuk a Lélek szavát, és minden erőlködésünk dacára nem tudunk helyünkről elmozdulni. Nem éljük át Krisztust, mert önmagunkba süllyedtünk bele és rágcsáló állat módjára állandóan gondjainkon rágódunk.

Nézzünk meg közelebbről pár ilyen gondot. Ott van az anyagi gond. Az árak emelkedtek, de fizetésünk bevételünk alig. Kedves Testvérem! A háboru, amelyben magunk is állunk, sok nélkülözéssel jár mindenki számára. Katonáink a fronton mindenkinél jobban nélkülöznek, mert állandóan életüket teszik a Haza oltárára. Azért mi odahaza ne váljunk érzégsökké, hanem tanuljunk az apostollal együtt (Fil. 4. 11–13) korlátozások, nélkülözések közepette elégedettnek lenni. Ha pedig már túl nagy a teher, kérd az Ur segítségét, tanácsát és Ő oly szívesen dicsőíti meg nagy Nevét nyomoruságodban. De semmi esetre sem engedj, hogy az anyagi gond elnyomjon téged.

Az aggodalmaskodás másik formája: milyen lesz az én jövőm? Nem fogok-e egyedül maradni, vagy kapok-e megfelelő élettársat? Mi nem látunk a jövőbe, de azt biztosan tudjuk, hogy a jövőnk az Ur kezében van. A Sátán sokakat azzal csap be, hogy figyelmüket állandóan a jövő lehetőségeire irányítja, hogy ne vegyék észre a jelen feladatait. Fiatalabb korban állandóan a jövőről ábrándozni — amelyről

ugysem tudjuk, hogy hogyan fog alakulni — és öregebb korban a multon csüggni, egyaránt sátáni dolog. Ezzel szemben az Ur azt akarja, hogy a jövőt bizalommal az Ő kezébe tegyük, a multat pedig az Ő kegyelmének vére alá helyezzük és minden fenntartás nélkül a jelenben éljünk, amelyben az Ur felhasználni akar.

Többeknek a felebarát okoz sok gondot. Együtt kell lakni, dolgozni olyanokkal, akik oly nehezen viselhetők el és akik kellemetlenkednek, ahol csak tudnak. Pál apostolnak is át kellett menni ilyen élményen és nagyon érdekes amit nekünk erről mond. (Fil. 1. 15–21) Amíg ő a börtönben sinylődött, ellenségei közül többen a szőszéket használták fel arra, hogy a prédikációban mérges nyilaikat löjjék az apostol felé. Gyalázatos dolog a tudatos gonoszság, de legundorítóbb, amikor vallásos, ájtatos szavak mögé bujik. De hogyan válaszol Pál erre? Hálát ad az Urnak azért, hogy ilyen élményen keresztül is az üdvét munkálja és ép ezért örülni akar az egészsnek.

Ne legyünk olyan érzékenyek és ne vegyük olyan tragikusan, ha az emberek nem olyanok, mint amilyeneknek szeretnők. — Mellesleg: mi sem vagyunk olyanok, ahogyan mások sokszor akarnák. — A leggonoszabbakkal való együttélésben is biztosan van valami, amiért hálát lehet adni az Urnak. Hisz ezek a gonosztevők igen sokszor sokkal inkább visznek közelebb bennünket az Urhoz, mint legjobb szándéku lekipásztoraink és még hozzá ingyen végzik el ezt a munkát. Keressük a legmostohább viszonyban azt, aminek örülni lehet és az elviselhetetlen elviselhetővé vált.

Ezek a röviden vázolt gondok nem ártatlan hibák, gyengeségek, vagy egyszerűen csak hajlamok. Igen sok hívőt a Sátán éppen ezek által vont el az Urtól és tett holtvágányra. Az idők annyira komolyak, hogy nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy magunk köré forgó aggodalmaskodásban merüljünk el. Az Ur téged is, engem is fel akar használni teljesen az Ő céljaira és nem hajlandó az Ő uralmát megosztani az önző hitlenségből fakadó gondokkal. Ha pedig nem tudsz megbirkózni velük, mert már tulságosan elhatalmasodtak benned, akkor lépj egy testvérrel imaközösségbe és megtapasztalod, amit az Ur mondott: ha ketten egyek lesznek, bármit kérnek, megadatik nekik.

Hecker Á.

Democritost megkérdezték, hogyan lehetne valaki gazdag? — Ha a kívánságokban — ugymond — szegény leszen.

* * *

Amit szégyen kimondani, szégyen azt gondolni is. (Jerom.)

A Magyar évi konferencia munkásainak és munka-körüknek jegyzéke 1942–43. évre.

Szuperintendens és kincstáros: Tessényi János

I. Központi körzet: Tessényi János

Budakeszi: Tessényi Zoltán

Budapest II.: Schmidt János

Dombóvár: Dobos János

Kaposvár: Liebstöckl Jenő és Rémay Mária

Pécs-Borjád: Dr. Szalós Artur

II. Déli körzet: Sebele György körzeti felügyelő

Cservenka és Ókér: Lichtenberger Theodor

Óbecse és Zenta: Takács Antal

Szeged: Hecker Henrik

Ujverbász és Szeghegy: Drumm Adolf

Ujvidék: Sebele György és Kettenbach Berta

III. Északi körzet: Hecker Ádám körzeti felügyelő

Budapest I.: Hecker Ádám

Györköny: Zimre Gyula

Miskolc: Löbel János

Nyiregyháza: Márkus József András

Ungvár: Haszits János

A szociális munka igazgatója: Tessényi János

A Bethánia szanatórium felügyelője: Sebele György

A Tábor szanatórium és Gyermekegység gondnoka: Tessényi Zoltán

A budapesti Otthon vezetője: Hecker Ádám

A szenttamási árvaház vezetőnöje: Pásztás Franciska.

A Békeharang szerkesztője: Tessényi János.

Diakonisszák Budakeszin: Babic Ilonka, Csoma Julia, Koch Zsuzsanna, Szczuka Éva, Mészáros Mária, Grexa Ilona testvérek.

Diakonisszák Szenttamáson: Pásztás Franciska és Horváth Veronka testvérek.

Diakonisszák Ujvidéken: Simon Lujza főtestvér, Simon Emma, März Margit, Deringer Róza, Takács Aranka, Lamnek Krisztina, Stötzer Káta, Hansinger Katalin testvérek.

A magamé . . .

Máté 20/15.

— Nem szabad-e a magaméval azt tennem, amit akarok? Milyen sokan beszélnek így, akik szembeszállnak az Úr akaratával. Szabadon akarnak rendelkezni a magukéval. Azt gondolják, hogy pénzüikkel, egészségükkel, idejükkel, szavaikkal, érzelmeikkel azt tehetnek, amit akarnak, senkinek semmi köze hozzá. És elfelejtik, hogy minden, amivel így rendelkezni akarnak, Isten kegyelmi ajándéka, sáfárságra kapott javak, melyekkel egykor be kell számolni.

— Nem szabad-e a magaméval azt tennem amit akarok? De ha szabad, akkor miért befolyásoltatjuk magunkat oly sokszor a világtól? Miért akarjuk szellemi és anyagi tulajdonainkat annyiszor a más elgondolása szerint felhasználni? Mily sokan nem merik a bűnre csábító világnak szemébe mondani, hogy azt teszik a magukéval amit akarnak. Szeretnék javaikat az Úr számára és lelkük javára gyümölcsözötni, de félnek az emberektől és nincs bátorságuk azt mondani, hogy: — A magaméval azt teszem, amit akarok és Istentől kapott tulajdonaimmal lelkiismeretem szerint akarok rendelkezni. —

És vajjon, mi nem befolyásolunk-e másokat, hogy a mi kedvünk és nézetünk szerint sáfárkodjék dolgaival? Nagyon felelőségteljes beavatkozás a más tulajdonával rendelkezni, vagy mást arra rábeszélni, hogy a sajátjával a mi elgondolásunk, véleményünk szerint rendelkezék.

Az Úr szabad akaratot adott, hogy javainkkal sáfárkodjunk, de tudnunk kell, hogy egykor ezért felelőségre von. Ezt olvashatjuk a prédikátor könyvében is. — Örvendezz ifju a te ifjuságodban és vidámitson meg a te szived a te ifjuságodnak idejében és járj a te szivednek utában és szemeidnek látásában: de megtudd, hogy mindezekért az Isten tégedet ítéletre von. (Préd. 12/1) Igen. Az Úr szabad akaratot adott, hogy javainkkal sáfárkodjunk, de tudnunk kell, hogy azért felelőségre von és azt akarja, hogy a magunkét Isten gyermekeihez illően használjuk. Vajjon az Úr színe előtt mondhatjuk-e, hogy: — Nem szabad-e a magaméval azt tennem, amit akarok?

Oh, még Isten gyermekeit is mennyi gyengeség és vétek terheli e téren! Mennyire a maguk önző, emberi akarata szerint használják fel a magukét. És mennyi önvád, fájdalom, botránkozás az eredménye. Jöjjünk Jézushoz hűtlenségünkkel, magunk akaratával s kérjük Őt, hogy miként Ő letette életét és a magáét teljesen az Atya rendelkezésére bocsájtotta, úgy tudjuk mi is szolgálni Őt a magunkéval, mindenkor az Ő akarata szerint gazdálkodván.

Liebstöckl.

Egy nap az árvaházban.

A mai nehéz gonddal telt időben, amikor ezek, és ezek válnak hajléktalanná, nem ismeretlen az árva szó Árva. Isten gyermekei nem árvák, ez vagy-e? Misszió munkánk egyik legszebb, lélekemelő — már ismertetett — munkaága a szenttamási árvaházi munka. Az elveszített édesanya vagy apa meleg szeretetét, gondos örködését, áldott nevelő munkásságát kívánja pótolni, kicsi egyházi misszió az itt nevelt apróságok életében és nemzetiségi vállalásfelekezeti különbség nélkül, magyar becsülettel igyekszik a lélek és test javát egyformán szolgálni. K. testvéreink már tudják, hisz a Békeharang többször beszámolt erről a munkaágról. Mint első, különösen szép, — bár szomorú — élményt akarom elmondani a következőkkel.

Középkorú, szegény munkásférfi kopogtat az ajtón. A gyermekkacagás elcsitul félkör húzódik a belépő magyar testvér köré, ki kézen fogva mezitlábba két kicsi fiát, ferias szegénykezéssel adja elő, hogy kénytelen a kicsiket hozzánk adni, mert felesége kórházba fekszik, ő maga hajnaltól estig munkában . . . És mi van a lakással? Tíz éves leánykája van, ő tesz-vesz otthon, nagy szükség van rá . . . Román megszállás alatt éltek, de a gyerekek csak magyarul beszélnek! Az apa elmegy nyugodtan. A tágas, meleg szoba a puók kis arcok, barátságos mosolyok megnyugtatók — jó helyen hagyja kicsinyeit, míg az édesanya egészsége helyre áll . . . A 4 éves Pisti még haragszik ha az orrát kell megtörölni és nem akar kezét mosni vacsora előtt, újabb harc az imával, majd mikor a hidegtől gémberegett tagok végre felmelegednek a fürdőben, boldogan simul az imént még siró két kis testvér egymáshoz, hogy emberszeretet ölen álmodjon a szebb jövőről melyben nem lesz cipőtlen és ruhátlan egyetlen kis magyar sem.

Adja az Úr, hogy amíg ez eljő, sokaké legyen az áldozatos szeretet, ez a legnagyobb nemzeti és lelki vagyon, hogy a kis magyar Árpádok és Pistik sokat ígéro rügybontása boldogabb virágzást érjen és teremje a keresztyén élet áldott gyümölcsét.

Veronika tv.

Az ész annál távolabb esik a szükségesektől mennél tágasabban gondol a hiábavalókra. (Gerg.)

Kéziratokat nem örzünk meg és vissza nem adunk.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő: Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár. Nyomdáért felel: Henczer István.